

הש"ס

(א) לעיל עו. זכאים חו.
(ב) [מפחים לג: דריה כבדית].
(ג) ליל אל לא קייד אלל רחא
קיימו לא אלל בו. רשי.
(ד) [אל דמו כפופה שחר
הוא שם כמסנה והדרג' כפוס'
פיב דעטול יום לילא ודיה
בין כפוס' מפחים שם דריה
ביב רשי]. (ה) [ומיע חוס'
מפחים לג: דריה לאומת ומוס'
ינד]. ח: דריה אפילי.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה התם וכו' וספור למחשבתו שניה:
(ב) ד"ה יש דתרי וכו' לא מתייבז חטאת מן: (ג) תוב' ד"ה אי נפנין וכו' דתריא מכל האוכל מלמד שמיטמא בכל שהוא:

גליון הש"ס

ב' ער דאנא ביה
פון שווען דא ס ע"כ
דער זאג: ש' רחמי
גאט עלת. ש' נחמת דא
נאך דער דערשטערקל:
ש' וצוקה גאט. ש' פון
ליל כו פיל דערשט ווען:
ש' ובען גאט. ש' נחמת
סבב' אריין. ש' פון מסע
למן פיר דאס מל' טאג:
ד' דא א קליין שטעט
דאס מל' אונטער ש' פון
אונטער דאס מל' דערשט אריין:

מוסף רש"י

ובא אחר והוציא, נשנת
להחיר חייב, דמשיב מלאכה
תפני מחשבתו של זה שהוכשר
לי והצטינו ונבחרים שם.

רבינו חננאל

ולא תימא בטולי מכלאל
המכשחט, אל כל העושה
על דעת מחשבתו אשונה
אזא עושה. אמר רב יהודה
אבר שמואל מחביו היה
אבר מאי דא אבר מצניאי
היטא אתא לרועיה. סי' הי'
אמר לר' לעזר המצניע אפילו
הצניע היטא אתא והוציא
והוציא רחנ באידן פרקין
והוציא גינה מחות מצנוריה.
וחנן רבן קישאון ורילתין
אמר המצניע שנים, ששון
עלמא דלאו למצניעין.
שאין אדם מצניא ויזה
אתא לרועיה, אבל המצניע
אפילו אתא היטא עיליה.
וכל אדם שהוציא מסם
בשלא הצניע אפילו חביו
אמר ר' אבהו מצינו אנו

[illegible]

המצניע פרק עשירי שבת

שלא היה זכור בהנעתו:
בות מחשבת הנעה ולא
על דעת הראשונה עושה
וקתם משנה רבי מאיר:

מהו דתימא במילי במלה מחשבתו קמ"ל
 העושה על דעת ראשונה הוא עושה אמר
 רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי
 מאיר אף במוציא חטה אחת לזריעה פשיטא
 כל שהוא תנן מהו דתימא כל שהוא לאפוקי
 ולעולם *עד דאיכא כוית קמ"ל
 מתקף לה רב צחק בריה דרב יהודה אלא
 חשב להוציא כל ביתו כלה נמי
 דלא מיחייב עד דמפיק לכוליה התם במלה
 דעתו אצל כל אדם: וכל אדם אין חייבין
 אלא כשיעורו: מתניתין דלא כרבי
 שמעון בן אלעזר *דתינא כלל א"ר שמעון
 בן אלעזר כל שאינו כשר להזניע ואין
 כמותו והוכשר לזה והזניעו ובא
 אחר והוציא נתחייב זה במחשבתו של זה
 אמר רבא אמר רב נתנן הוציא כנורגרת
 לאכילה וגמלך עליה לזריעה אי נמי לזריעה
 וגמלך עליה לאכילה חייב פשיטא זיל הכא
 איכא שיעורא וזיל הכא איכא שיעורא מהו
 דתימא בעינן עקירה והנחה בחדא מחשבה
 יהא ליכא קמ"ל בעי רבא הוציא חצי גרוגרת
 לזריעה *ותפחה וגמלך עליה לאכילה מהו
 את"ל התם הוא דמיחייב דזיל הכא איכא
 שיעורא וזיל הכא איכא שיעורא הכא כיון
 דבעינא דאפקה לא הוה ביה שיעורא אכילה
 לא מיחייב או דילמא כיון דאילו אישתק
 ולא חשיב עליה מיחייב אמתשבה דזריעה
 השתא נמי מיחייב ואת"ל *כיון דאילו אישתק
 ולא חשיב עליה מיחייב אמתשבה דזריעה
 השתא נמי מיחייב הוציא כנורגרת לאכילה
 *וצמקה וגמלך עליה לזריעה מהו הכא ודאי
 כי אישתק אמתשבה קמיתא לא מיחייב או
 דילמא בתר השתא אולינן ומיחייב ואת"ל
 בתר השתא אולינן ומיחייב הוציא כנורגרת
 לאכילה וצמקה וחזרה ותפחה מהו יש דיחוי
 לענין שבת או אין דיחוי לענין שבת *תיקו:
 ובעא מיניה רבא מרב נחמן *זרק כוית
 תרומה לבית טמא מהו למאי אי לענין
 תרומה כנורגרת טמא או לזינוי ממש

שבת כגורגרת בעיני א' לענין שומאה
לענין שבת *וכגון דאיכא פחות מכביצה
מאי מדרמזמרף לענין שומאה מוחיב נמי
שבת כגורגרת בעיני א' תניתיה אכא שאול
ס' שיעורן כגורגרת ואמאי לימא מרלענין
יציא

גם שרץ בזית שנסדקי עריבה נפסח דאסירו חושבו
עלמה לא נפקא לן מינה מיד דנלאו הכי אסורה משום
חפזות מצינא דמנחא פסקר אלו עובדין (שם מה) המ
פה של חולין ואסו ושמן של תרומה ועוד טבול ויש צמק
ורשי"ל ל"ג מה אלא גרים וזה בעל בריות ואפשר דהכי
ותמי ברישא פסל אם כוין ואין גראה למחוק הספרי
לי השום והשמן כיון שהן צעין מדקמי לא פסל אלא מקי
ואין להאריך ורשי"ל חזר בו בזכריות (דף מה) ובי פ
העדיה על כלי חרס אפילו מלא חדרל לאו דוק חדרל
טובא רלאו שכי כ"י ומהלך טובא חדרטנו וזהו (שם):

מלי למיפרך אמאי נקט זרק ואמאי נקט תרומה ולבי
רק דהשתא צהדי הדדי קא אמיין דלא מחייב לענין
גבי משכו אבל מבינים מה אמי סוד ג' איבא ליסוד שג

שבת והוציא חייב, אמרו לו אינו [מן] ו נמי הבינו או דלמא כל לענין שבת כגור

25.

ב א מ"י ס"ח מהל' שנת
הלכה זו:
ג ב מ"י ס"ט
ד ג מ"י ס"ט
ה ד מ"י ס"ט הל' זו:
ו ד מ"י ס"ט

רב נסים גאון

[illegible]

(ה) יבול ימותו (לחמם) כל
הארץ

דבינו חננאל (המשק)

[illegible]

כיצד דאחשכיה מתייב, הכא
תס הפנים שיצורה כגרוגרת.



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones